

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M.M.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 17, 31, 34 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾, klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)⁽²⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r.⁽³⁾, a także klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)⁽⁴⁾, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak przewidziany przez art. 29 [dekretu ustawodawczego] nr 116 z dnia [13] lipca 2017 r., w brzmieniu ustalonym przez art. 1 ust. 629 ustawy nr 234 z dnia 30 grudnia 2021 r., przewidującemu automatyczne zrzeczenie się z mocy prawa wszelkich roszczeń dotyczących wdrożenia wspomnianych dyrektyw, wraz z utratą wszelkiej innej ochrony wynagrodzenia, zatrudnienia i ochrony socjalnej gwarantowanej przez prawo europejskie:

- w przypadku zwykłego złożenia przez honorowego funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości, jako europejskiego pracownika zatrudnionego na czas określony i w niepełnym wymiarze godzin, porównywalnego z zawodowym funkcjonariuszem wymiaru sprawiedliwości jako europejskim pracownikiem zatrudnionym na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze godzin, wniosku o udział w procedurach stabilizacji, które są jedynie formalnym wdrożeniem klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70,
- albo w przypadku uzyskania negatywnego wyniku w rzeczonych procedurach lub niezłożenia wniosku wraz z otrzymaniem wynagrodzenia w wysokości oczywiście nieodpowiedniej i nieproporcjonalnej do szkód poniesionych z tytułu niewdrożenia wspomnianych dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie rozszerzenia dyrektywy 97/81/WE w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) na Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. 1998, L 131, s. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Burgas
(Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2022 r. – JD/OB**

(Sprawa C-562/22)

(2022/C 424/40)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Burgas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JD

Strona pozwana: OB

Pytania prejudycjalne

Na podstawie art. 19 ust. 3 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej, art. 267 akapit pierwszy lit. b) i art. 267 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, czy rozpatrywane w postępowaniu głównym przepisy Republiki Bułgarii jako państwa członkowskiego, w których wskazano jako warunek nabywania prawa własności gruntów rolnych w Bułgarii wymóg przebywania na terytorium państwa członkowskiego w pięcioletnim okresie, stanowią ograniczenie niezgodne z art. 18 TFUE, art. 49 TFUE, art. 63 TFUE i art. 345 TFUE?

W szczególności czy wspomniany wymóg dotyczący nabywania własności stanowi nieproporcjonalny środek, który co do istoty narusza zakaz dyskryminacji oraz zasady swobodnego przepływu kapitału i swobody przedsiębiorczości określone w art. 18 TFUE, art. 49 TFUE, art. 63 TFUE i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 26 sierpnia 2022 r. – A, B i stowarzyszenie C/Skatteministeriet

(Sprawa C-573/22)

(2022/C 424/41)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B i stowarzyszenie C

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwała on państwom członkowskim, które są jego adresatami, na opodatkowanie VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, która służy finansowaniu niekomercyjnej działalności publicznych instytucji radia i telewizji, pomimo braku „odpłatnego świadczenia usług” w rozumieniu art. 2 ust. 1 owej dyrektywy?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze wnosi się o udzielenie przez Trybunał odpowiedzi na następujące pytania prejudycjalne:

2) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przysługująca państwu członkowskiemu możliwość opodatkowania VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, o której mowa w pytaniu pierwszym, może zostać utrzymana, jeżeli, po wejściu w życie, w dniu 1 stycznia 1978 r., dyrektywy 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (szóstej dyrektywy)⁽²⁾, państwo członkowskie zmieniło system abonamentowy w ten sposób, iż przestało naliczać opłatę abonamentową za posiadanie odbiorników radiowych i telewizyjnych, natomiast zaczęło naliczać opłatę abonamentową za posiadanie dowolnego urządzenia umożliwiającego bezpośredni odbiór programów i usług audiowizualnych, w tym smartfonów, komputerów itp.?

3) Czy art. 370 w związku z załącznikiem X część A pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przysługująca państwu członkowskiemu możliwość opodatkowania VAT ustawowej opłaty za abonament medialny, o której mowa w pytaniu pierwszym, może zostać utrzymana, jeżeli, po wejściu w życie, w dniu 1 stycznia 1978 r., dyrektywy 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do